

O tem piše v Celji izhajajoča „Domovina“ : „Dvojen samomor: Ustrelil se je v petek dne 24. t. m. Franc Rakusch, brat celjskega podžupana Julius Rakusch-a. Samomorilec ni bil menda nikdar posebno bistre pameti — je bajé v rodbini — to — ker pred leti je isto storil brat Pepi Rakusch. Da pa cela zadeva zgleda bolj romantično, zbral si je samomorilec neko Karolino Kopp, da je šla ž njim v smrt, katero so našli ž njim vred v nedeljo mrtvo.“

V istem časniku piše gospod Anton Lednik, župnik od Sv. Duha v Ločah s celim podpisom: „Prišla mi je „Štajerc“ št. 4 slučajno v roke. Rečem naravnost, kdor protinarodne, protikatoliške časnike bere, kakor je „Štajerc“, ni pošten kmet, ne pošten učitelj, ne pošten duhovnik. Ne morem pa verjeti, kar „Štajerc“ omenja, da bi ptujski mil. g. prošt, kot odličen duhoven, bil naročen na list, ki blati slovenski narod, veroin katoliške vrle duhovnike. Ako pa kateri duhovnik bere protinarodne in protikatoliške časnike, kakor je „Štajerc“, rečem brez ovinkov, da taki duhovnik ni duhovnik v katoliškem in narodnem duhu; on je izdajalec vere in naroda.“ No gospod župnik od Sv. Duha! Vi ste s tem Vašim izpovedanjem v resnici v obče visoko častitega, v spolnjevanju svojih svetih dolžnostij osivelega duhovnika višje stopinje preklinjali, ker on po dolžnosti v svoji župniji izhajajoče liste bere in razglasili to v listu, ki se ne sramuje mrtvih v miru pustiti. List, ki se raduje nad smrtjo nesrečnega in ob uri, ko se njegovi zemljski ostanki po duhovniku blagoslavljajo in ko ranjki pred stolom Nadjvišjega sodnika stoji, pa o njem surove šale zbija, tak list, gospod župnik, ni Vam samo dovoljen, ampak celó vreden, poročila iz Vaše blagoslovljene roke po svetu razglašati.

Gospod župnik! Brezpietna „Domovina“ in brezpietni gospod župnik od Sv. Duha slišita skupaj, saj „gliha vkup štriha“, vendar dovolite pa dostojnim ljudem dostojne liste brati.

Misli si ljubi kmet, tvoja hčer bi na enak za-

dim ga, vidim ga! Vse flike dam nazaj, kar sem jih vkral. Za božjo voljo, samo sedaj mi naj še prizanese.

Kaj pa misliš? ga vprašajo.

Ja, tako je, pravi Pink in sklene roke skupaj. Tako se zgodi, ako se na dan svete Pepelnice v cerkev ne gre. Kolikorkrat mi je moj spovednik svetoval, da se naj krasti odvadim, pa, hudič, skušnjavec je vedno blizu. Ravno na to sem mislil, ko naenkrat v peči grozno počí, zelene pečnice se razletijo narazen in ven se privali dim in — krišč božji — okajena satanova buča.

Žajfe, žajfe! vpijem jaz, da sem se zamogel pred Jakatovim očmi umiti, da bi spoznal, da je iz hudiča dimnikar Črminus postal.

Zdaj šele je Črminusa spoznal, in od tistega dneva ni Jaka Pink nikoli več tudi ne ene flike vkral.“

Vidite, jaz sem ga sprebrnil. Tako mora človek tudi hudič postati, ako hoče kaj dobrega doprinesti. Zato, ljudje božji! naročite se na našega „Štajerca“, on tudi tako dela, ki pa ne košta več kakor samo 60 kr. za celo leto.

lost en način ob življenje prišla, prišel pa bi kak malo- pridrež in se začel čez to norčevati, gotovo bi ga pobil. Časnik, ki tako malopridnost uganja, tudi družega ne zasluži. Ven toraj z „Domovino“ iz vsake poštene kmečke hiše.

Leskovsko konzumno društvo in leskovske občinske volitve.

Eden izmed dveh junakov v Leskovci, ali pa oba skupaj „sklanfala“ sta tri kilometre dolgo poročilo o dogodkih v Leskovci in ga v „Domovini“ razglasila. Mi bi se z dopisačenjem teh gospodov prav nič ne bavili, ker njihovo izvajanje je bebasto, le žal, ker tudi najneumnejše laži najdejo poslušalce in radi tega čutimo se dolžni, tem gospodom enkrat do dobra posvetiti.

Najprvo je debela laž, da bi v Leskovci dve stranki, ena „nemška“ in ena „slovenska“ bili. Leskovec je čisto slovenski kraj in ako se ljudje tam med seboj bojujejo in življenje grenijo, izhaja to iz tega, ker hočejo konzumovci ene izmed svojih sosedov pokončati, ali v nič spraviti se ne pusti nikdo. Mi smo do dobra prepričani, da bi gospod nadučitelj Stoklas ali Šmigoc tudi zaječal, ko bi mu kak capin hotel borni kruhek iz ust pograbit. Ako torej dopisun „Domovine“ trdi, da leži Leskovec na pruski meji je to pač dokaz, da se mu možgani mehčajo.

Se bolj trapasto je predbacivanje o „narodnem izdajalstvu“, katero se pod noge meče istemu, ki graja konzumsko gospodarstvo. O vi „nebodivastreba!“ Pri komu pa kupuje slovensko narodni konzum blago? Pri dunajskih židovih in pri nemški firmi S c h w a b v P t u j u. Kje pa kupuje vaš сосед, od vas ferdaman Blodnik? Pri slovincu Jurca-tu v P t u j u! Kdo je tedaj izdajalec slovenskega naroda? In vi hinavci, hodite k haložkim kmetom in jim vpijete „slovenski narod je v nevarnosti“, med tem pa ne gledate na drugo, kakor da svoje žepe polnite in druge slovenske sovaščane oškodujete.

Buri in Angleži.

Jednajst mescev traja že vojna v Južni Afriki, a konca še ne bo. V zadnjem mesecu se je položaj Burrov v toliko poslabšal, ker je bil general Prinsloo s 4000 možmi ujet. Bitka burskega generala Deweta pri Belfastu pa nikakor ni prinesla Robertsu pričakovane uspeha. „Zmaga“ Angležev je bila tako ničevna, da ne vedo angleški listi o njej ničesar povedati, in da je Roberts kar obmolnil. Angleška vojaška oblastva, pravi brzojavka, so sklenila, Ladybrand braniti. Krüger in vsi uradniki so sedaj v Nelspruitu. Evropsko časopisje še vedno rezko obsoja Roberta, da je tako brutalno izgnal tuje delavce in obrtnike iz burskih krajev. Nekateri so prebivali ondi že po 15 let, v Transvaalu in Oranju, a Roberts jih je dal brez vzroka brutalno izgnat, ter prepeljati na Angleško. Ti reveži se niso mogli niti dobro obleči. Seboj niso smeli vzeti ničesar, niti svojega imetka. Ljudje so zmrzovali in